

Internationale Gemeenschap
van Volle-Evangeliezakenlieden

**Er gebeuren
vandaag nog steeds
wonderen!**

*In dit nummer van Stem
zien we hoe een
gebroken been in minder
dan een dag genezen
werd, een huwelijk weer
hersteld werd en hoe
iemand een nieuw doel in
zijn leven vond.*

Voor nadere inlichtingen kunt u contact opnemen met bovenstaand adres.
Laat dit tijdschrift niet rondslingeren... Geef het aan een vriend!

NL NR.973

STEM

**Een vakantie
in de Alpen!**

Heb een droom, heb een visioen 2

Geaccepteerd zoals ik ben 3

Harald Gindele
Weingarten, Duitsland

Betrouwbaar gebleken 4

David Foot
Pembury, Engeland

Contactadressen 9

Wat het echt om gaat 9

Giancarlo Elia

De langzame weg 10

Brett Watson
Prince Albert, Saskatchewan

Alcoholisme en bitterheid 14

Christian Marye
Malaunay, Frankrijk

Stem bestellen 16

Een belangrijk opmerking 17

Niet altijd zoals je denkt 18

Bert Sture
North Yorkshire, Engeland

Wie zijn wij? 19

Richard Shakarian

Heb een droom, heb een visioen

Hebt u zich ooit afgevraagd of uw dromen zouden uitkomen? Onlangs hoorde ik een verhaal over een jongentje in Afrika, dat ziek was en stierf. De ouders en de hele buurt begonnen te klagen en te huilen van verdriet. Zijn zes jaar oude broertje zei: „Pappa, huil maar niet. Hij is niet dood. Als we voor hem bidden, gaat hij weer leven.” Ze keken vlug, en er was geen enkel teken van leven. Dus ze gingen door met rouwen.

De andere kinderen waren het ermee eens. „We gaan bidden voor je broertje.” Ze baden de hele dag, en toen er niets leek te gebeuren, kwamen ze de volgende dag terug om nog meer te bidden. Terwijl ze daarmee bezig waren, kwam er een geest van vreugde over hen en ze begonnen te dansen en te zingen. Plotseling pakte een jongen de hand van het dode kind en gaf er een ruk aan. Op dat moment ging de jongen die overleden was zitten en zei: „Wat doen jullie hier?”

In de FGBMFI zien we over de hele wereld zakenlieden met dromen en visioenen. Velen voelen zich zoals de ouders in dit verhaal, maar er is een antwoord op onze uitdagingen, een antwoord zo dynamisch als dat van deze kinderen. Er is iemand die uw dromen tot leven kan laten komen... **Lees verder!**

Richard Shakarian
Internationaal Voorzitter

Geaccepteerd zoals ik ben!

Harald Gindele, Weingarten, Duitsland

Als kind had ik al gauw in de gaten dat we alleen maar naar de kerk gingen om indruk te maken op anderen. Thuis was alles anders dan men van „kerkgangers” zou verwachten. Ik zeg met opzet „kerkganger”, want wat we toen van godsdienst wisten had weinig te maken met wat ik nu van het christendom weet.

Mijn vader was erg egoïstisch en gesloten. Hij vond dat hij altijd gelijk had en dat de mening van anderen er niet toe deed. Het is dan ook logisch dat zijn huwelijk niet stand hield en mijn moeder hem verliet. Mijn jongere zusje ging met haar mee en ik bleef bij mijn vader. Hij had een eigen bakkerij. In mijn pogingen om hem te behagen, werd ik ook bakker. Mijn leerlingjaren deed ik bij hem in de zaak. Voortdurend trachtte ik me tegenover hem te bewijzen. Maar jammer genoeg zei hij nooit dat hij me aardig vond, laat staan dat hij van me hield. Mijn zelfbeeld zakte dieper en dieper. Hoe slechter het werd, des te meer leek ik de slaaf van mijn situatie te zijn. Het leven was een verschrikking!

Mijn moeder was de enige met wie ik echt kon praten; vrienden had ik niet. Daardoor ontwikkelde ik geen communicatieve vaardigheden en kreeg ik het gevoel dat ik eigenlijk helemaal niet met mensen kon omgaan. Toen ik voor mijn vakdiploma bezig was, kreeg ik tenslotte een zenuwinkling.

Er kwam een dominee van een kerk in Ravensburg langs om met me over God te praten. Toen hij het had over een levende relatie met Jezus, begon ik te luisteren. Hij kwam vaker langs. We deden samen wat bijbelstudie en praatten wat. Het was erg positief, hoewel ik wel een paar slapeloze nachten had toen ik alles lag te overdenken waar we het over gehad hebben.

Na een paar dagen wist ik dat dit het was wat ik nodig had. Jezus was mijn enige hoop. Als Hij echt bestond en als Hij, zoals die

dominee zei, al zoveel mensen had geholpen, dan zou Hij mij zeker ook helpen. Vervolgens gaf ik mijn leven aan Jezus over.

Op advies van die kerkmensen ging ik naar een christelijk psychologisch opvangcentrum voor verdere hulp. Dat was geheel nieuw voor me. De artsen leken wel vrienden, terwijl Jezus mij verder veranderde. In dat centrum deden we veel aan gebed en lofprijs. Ik merkte dat God op een heel concrete manier in mijn leven werkte. Ik voelde de aanwezigheid van de Heilige Geest, die mij voorzichtig genas van mijn angsten en onzekerheden. Ook leerde ik dat het niet afhankelijk was van mijn gevoel of Hij mij accepteerde, maar van wat Jezus aan het kruis heeft gedaan. Intussen heeft God ervoor gezorgd dat ik een woning kreeg waar ik gelukkig ben en me op mijn gemak voel.

Jezus leeft. Ieder die tot Hem komt, zal niet teleurgesteld raken, want Hij is bereid en in staat om ons het echte leven te geven, en wel overvloedig!

Betrouwbaar gebleken

David Foot, Pembury, Engeland

Terwijl we in Zwitserland aan het skiën waren, tegen het einde van de middag in januari 1965, twee dagen voordat we weer naar Engeland zouden teruggaan, kwam mijn vrouw, Helen, plotseling in een hoop losse sneeuw terecht. Ze viel, waardoor haar been draaide. De veiligheidsluiting van de ski ging niet open, zodat ze haar kuitbeen brak.

Ze werd op een brancard naar de bus gedragen, die haar rechtstreeks naar de dokter bracht. Hij maakte een röntgenfoto van haar been. Het bleek net boven de enkel gebroken te zijn. Hij zette haar in het gips en zei dat ze er niet op mocht lopen en over vijf dagen moest terugkomen voor loopprips. Nog weer vijf dagen later kon ze reizen.

Die avond bad een kennis voor haar. Ze dacht aan de lammen in Jezus' dagen, die „opstonden en wandelden.” Meer uit enthousiasme dan uit geloof kwam ze uit bed en deed een paar stappen, met vreselijke pijn. Een beetje ontmoedigd ging ze weer naar bed. Ze was bang dat ze het erger gemaakt had dan het was, door te gaan lopen terwijl dat van de dokter niet mocht!

Mijn vrouw had tegen de dokter gezegd dat ze geen pijnstillers wilde. Die nacht sliep ze dieper dan vóór het ongeluk. Ze werd alleen wakker om zich om te draaien. De volgende dag las ze de beloften van God door, hetgeen haar geloof opbouwde. Ook ging ze na of er enige redenen tot wrok tegenover anderen had, wat

haar geloof in de weg zou kunnen staan. Toen we 's avonds terugkwamen van onze laatste dag op de skihellingen, was Helen ervan overtuigd dat God haar genezen had. Toen ze de volgende ochtend alleen op haar kamer was, stond ze op en liep. Ze zette elke stap in de naam van Jezus, en de pijn werd steeds minder tot hij uiteindelijk bijna verdween. Ze kon zonder ondersteuning het chalet uitlopen en zelfs over ongelijke sneeuw naar het hoofdgebouw lopen voor de maaltijd.

Later belden we de arts om een afspraak te maken. Het gips onder haar voet was inmiddels kapot, en ze had er stukken van moeten weghalen om de volgende dag haar reislazen te kunnen aandoen. Eerst wees de arts die mogelijkheid

af, maar toen hij haar zonder hulp de behandelkamer binnen zag lopen en haar op haar gebroken been zag staan, vroeg hij of hij nog een foto mocht maken.

Terwijl we wachtten op het ontwikkelen van de foto, vroeg hij ons het een en ander. We zeiden dat we geloven dat God geneest, uit medelijden en om Zijn Woord te bevestigen, om ongelovigen tot overtuiging van zonden te brengen, en dat Hij op Golgotha de remedie voor zowel ziekte als zonde heeft gebracht. Hij vroeg wat mijn vrouw zou doen als de foto liet zien dat de breuk er nog steeds was. Ze dacht een ogenblik na en zei toen: „Ik heb tot nu toe Gods Woord geloofd in plaats van mijn gevoel, en ik kan Hem blijven vertrouwen. Ik loop immers!”

Op de foto was dezelfde diagonale breuk te zien met de tussenruimte van 1 mm, maar in precies dezelfde positie! De botten waren niet verplaatst, ondanks het feit dat ze erop gelopen had met haar volle gewicht erop! De arts bood aan het te verbinden, maar dat wees ze af. De volgende dag reisden we per bus en trein naar Zürich, en we konden zoals gepland met de kinderen naar Londen vliegen.

De dagen daarna deed mijn vrouw gewoon de huishouding, pakte de schooltassen van de kinderen in, reed auto, deed boodschappen, enz. Vier weken na het ongeluk liet ze opnieuw een foto maken. Nu bleek het bot geheel genezen te zijn. De positie was perfect en het was goed aaneengegroeid.

We stuurden het rapport naar de Zwitserse arts. De volgende keer dat we in Zwitserland waren, bezochten we hem en zijn vrouw, die tevens zijn assistente was. „Het is een wonder,” zei hij, en hij leek echt onder de indruk te zijn. Zijn vrouw zei: „Ik geef les op de zondagsschool, maar ik had nooit gedacht dat zulke dingen heden ten dage nog kunnen gebeuren!”

Een ongeluk in Oostenrijk

Toen we weer een keer aan het skiën waren, dit-

Een actieve rol

Veel mensen geloven dat God bestaat maar hebben nooit verder gekeken wat dat gegeven in hun persoonlijke leven zou kunnen betekenen. De uiterlijke handelingen van de godsdienst verrichten is vaak tot daar aan toe. Traditie is mooi en we kunnen er veel van leren, maar God heeft zoveel meer voor ons in petto! Hij geeft om u en wil intiem en actief deelhebben aan uw leven.

Hartaanval

In november 1976 kreeg David op kantoor een hartinfarct. Toen ik het hoorde, heb ik onmiddellijk een vriendin gebeld om gebed te vragen. Ds. Wenda Ough was zo vriendelijk om vanuit Maidstone te komen, en binnen een uur nadat David in het ziekenhuis aankwam, zat ze bij zijn bed in de intensive care. De arts had me al gewaarschuwd dat bij dit soort infarcten altijd een stukje van het hart afsterft. Mevr. Ough legde rustig haar handen op hem en bad in geloof. En God verzekerde haar dat alles goed zou komen.

De volgende ochtend werd er een röntgenfoto gemaakt. Er was geen beschadiging te zien! Binnen 48 uur was David uit de intensive care en binnen acht dagen was hij weer thuis. Zijn conditie werd geleidelijk aan weer normaal.

Toen David de arts vroeg of de aanval misschien alleen maar psychisch was geweest, antwoordde hij dat het beslist een hartinfarct was geweest, maar dat er geen beschadiging aan het hart te vinden was.

Betrouwbaar

Helen Foot: In de loop der jaren moest ik vaak ingaan tegen wat gezond verstand leek. Het was een keuze om God te vertrouwen hoe onwaarschijnlijk het ook leek. Hij is altijd trouw gebleken.

u geen tractie krijgt, zult u nooit meer kunnen lopen.” „Maar ik wil toch terug naar het hotel,” zei ik. Heel begrijpelijk irriteerde dit de arts, en hij antwoordde vinnig: „Oké, staat u maar op en gaat u maar!”

Zodoende moest ik een fractie van een seconde een beslissing nemen. Zou ik zijn voorschrift aannemen en weggereden worden en in de tractie gezet worden, of zou ik de Heer vertrouwen en op Zijn belofte in Markus 16:18 in de Bijbel gaan staan?

Volgens het gezond verstand was ik volkomen getikt. Maar gezien de manier waarop God in het verleden met me gehandeld heeft, vond ik dat het al ondankbaar zou zijn om het zelfs maar een risico te noemen. God gaf me de volle verzekering dat Hij voor degenen die geheel op Hem vertrouwen geheel betrouwbaar zal blijken te zijn. Dus ik zei: „Mijn man heeft voor me gebeden en God is me aan het genezen.” Ik zwaaide mijn tot dan toe krachteloze been van de röntgentafel af en stond op.

Op dat traumatische moment realiseerde ik me wat een betrouwbare God wij dienen! Alle wilskracht, moed of zelfs geloof van de wereld zou niets waard zijn als Hij niet stevig achter Zijn beloftes zou staan! Ik zou als een verfrommeld hoopje op de grond heb-

ben gelegen. Maar God hield Zich aan Zijn Woord.

Er is niets psychosomatisch aan een gebroken dijbeen. De gezichten van de arts en de verpleegster waren een studie waard. Hij reageerde onmiddellijk: „Waarom doet God dat niet voor iedereen?” Ik had het te druk om te realiseren dat ik geen pijn had en inderdaad stevig stond. Zij stonden me niet toe om te lopen maar reden me in een rolstoel naar de ingang van het ziekenhuis. Daar stapte ik uit en liep – zelfs zonder de ondersteuning van mijn man – de treden af naar de taxi die ze voor me besteld hadden en die al klaar stond.

De rit naar het hotel was als een droom. Ik probeerde me voor te stellen waar ik op dat moment zou zijn als het anders was gelopen. Ik herinner me dat ik moest denken aan de woorden van de psalmdichter: „Het is beter bij de Here te schuilen dan op mensen te vertrouwen.” (Psalm 118:8.)

We kwamen in ons hotelletje aan, en omdat er geen lift was, moesten we zevenenzestig treden klimmen naar onze slaapkamer. Ik zette elke stap in geloof en ik kreeg er de kracht voor, vrijwel zonder pijn.

Die nacht sliep ik heerlijk, zonder ook maar een aspirientje te nemen. Alleen werd

ik tweemaal wakker, eenmaal om naar de badkamer te gaan, en eenmaal om even rond te lopen om niet stijf te worden. De volgende dag kon ik naar alle maaltijden gaan en in een gewone stoel zitten. Elke dag kreeg ik meer vertrouwen en werd ik beweeglijker. Ik moest denken aan Handelingen 3:8, waar staat: „lopende en springende en God lovende.” Ik probeerde met beide voeten tegen elkaar een paar keer op te springen, en het kostte me helemaal geen moeite. De vierde dag droeg ik laarzen en gingen we met een bus op excursie. We bezichtigden een glasfabriek, en daarna keken we drie kwartier lang in Salzburg rond.

Op de terugweg drong het tot me door dat die arts in het ziekenhuis zich wel eens zou kunnen afvragen wat er verder gebeurd is met die onorthodoxe patiënt. Misschien dacht hij wel dat ik in een ernstige toestand naar een ziekenhuis in Londen gevlogen was. Dus schreef ik hem en bedankbriefje voor zijn vriendelijke zorg en goede advies. Ik realiseerde me dat dat advies heel goed was, gezien vanuit de beschikbare medische kennis en gegevens. Alleen speelde er in ons geval nog iets anders mee. Ik schreef verder: „U vroeg waarom God dat niet voor iedereen doet. Eén antwoord daarop kan zijn dat niet iedereen gelooft dat Hij bestaat, of dat Hij hen op deze manier zou helpen als Hij al

maal in de Oostenrijkse Alpen, in de winter van 1972/3, maakten we op een middag een slalom naar het einde van de skilift. Mijn vrouw zag te laat dat alle sneeuw weggeveegd was en dat er alleen nog maar ijs lag. Haar ski's schoten onder haar uit en ze viel op haar linkerheup. Het deed ontzettend pijn en ze kon haar been niet meer bewegen. Dus legde ik haar de handen op en bad in Jezus' naam.

Mijn vrouw zei dat de pijn aanmerkelijk minder werd, maar ze kon zich nog steeds niet bewegen. Ze kon het zelfs niet hebben dat er een handschoen tussen haar heup en het ijs gelegd werd. Het duurde een half uur voor er een brancard kwam. Ze werd per stoeltjeslift naar beneden gebracht, en vervolgens bijna vijftientig kilometer per ambulance naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. De hele weg prezen we God.

Op de röntgenafdeling werden we even alleen gelaten. We droegen de situatie aan Jezus op, en we beriepen ons op Zijn heerschappij en Zijn leiding. Helen had me gezegd dat ze alleen een foto wilde laten maken om de aard van de verwonding te weten te komen, en niets meer dan dat, en dat ze mijn morele steun wilde. Maar ik mocht niet bij haar blijven. Twee streng kijkende Oostenrijkse verpleegsters leidden me onverbiddelijk naar buiten!

HELEN: De arts maakte een foto, terwijl ik op de tafel lag. Ik kon mijn been nog steeds niet bewegen. Toen hij even later met de ontwikkelde foto terugkwam, zei hij: „U hebt een dijbeenhalsbreuk, en we zullen u in de tractie moeten zetten. Trouwens, wanneer hebt u voor het laatst gegeten of gedronken?” (Dat wees erop dat ze een volledige anesthesie overwogen.) Ik antwoordde dat ik liever geen tractie had, en dat ik, omdat we nog negen dagen vakantie voor de boeg hadden, het heel fijn zou vinden als ze ons naar het hotel zouden terugsturen, liefst met de ambulance, zoals ik gekomen was.

Hij antwoordde: „U begrijpt me niet. Als

FGBMFI HEEFT EEN CHAPTER BIJ U IN DE BUURT

We zitten momenteel in meer dan 140 landen ter wereld.

Nederland

Nat. voorzitter: I. van der Zee, tel. 010-5924837 • **Secretariaat:** H. Hahn, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161, fax 040-2300163; e-mail: hhahn@worldaccess.nl • **Admin. en distrib.:** J. de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht; tel. 078-6152725; bankrekening: Postbank 187344, t.n.v. FGBMFI Nederland, Papendrecht • **Internet:** <http://www.worldaccess.nl/~hhahn/fgbn/fgbnl00.htm>

Chapters:

Alkmaar: C. van Engelenhoven, tel. 0229-215573 • **Almelo:** L. Kerklaan, tel. 0548-614675 • **Amersfoort, Amsterdam:** L. Hoksbergen, tel. 070-5116070 • **Deltachapter (Zeeland), Drechtstreek:** zie Rotterdam • **Eindhoven:** H. van Dingstee, tel. 0499-472521 • **Groningen:** J. Roffel, tel. 0594-212747 • **Den Haag:** J. van Bijsterveld, tel. 070-3253184 • **Hoogeveen:** H. Schuinder, tel. 0528-271522 • **Naaldwijk:** J. Westra, tel. 0174-416643 • **Roermond:** Th. Bovend'Eerd, tel. 0475-486621 • **Rotterdam:** J. Hoogendoorn, tel. 0172-217527 • **Zoetermeer:** H. Dijkshoorn, tel. 015-3697399

België

Nat. voorzitter: Raoul Richez • **Secretariaat:** Koen Van Neste, Ieperstraat 38, B-8830 Hooglede; tel. 051-241435 • **Admin. en distrib.:** Postbus 49, B-3000 Leuven-3; tel. 016-207944, fax 016-207931

Chapters:

Brussel (Europ. afd., F): Paul Huybrechts, tel. 02-7347647 • **Brussel (F):** H. Mutshipayi, tel. 02-6877041 • **Brussel (E):** Carl Walker, tel. 02-3804954 • **Charleroi (F):** Richard Van Waesberghe, tel. 02-6332147 • **Izegem (N):** Rik Van Neste, tel. 051-306983 • **Kortrijk (N):** Frans Van de Kerckhove, tel. 056-220020 • **Liège (F):** François Deschamps, tel. 087-338743 • **Limburg (N):** Johnny Frederix, tel. 011-649061 • **Mons (F):** Michel Dupriez, tel. 067-333600 • **Mouscron (F):** Jacob Kalemba, tel. 056-840325 • **Namur (F):** Luc Lannoye, tel. 084-315547 • **Saint-Vith (D):** Arno Bourgraff, tel. 00352 808128 • **Torhout (N):** André Hoornaert, tel. 050-213937

(N = Nederlandstalig, F = Franstalig, D = Duitstalig, E = Engelstalig)

Andere landen:

Inlichtingen: FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel: (0032)(0)16-207944, fax: (0032)(0)16-207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com • **Internet:** <http://members.aol.com/fgbmfi/info.htm> • **International Office,** PO Box 19714, Irvine, CA 92623, (714)260-0700.

Waar het echt om gaat

Giancarlo Elia

Ik maakte een goede carrière als jurist. Toen mijn partners besloten een kantoor in Londen te openen, nam ik de kans waar om daar heen te gaan. Mijn privéleven stond er niet zo goed voor, en ik dacht dat als ik 3000 km van huis zou gaan, mijn leven zich zou beteren. Maar je kunt weglopen voor andere mensen en voor situaties, maar helaas niet voor jezelf.

In Londen ging alles bijna net zo als in Italië. In mijn beroep had ik succes, werd ik erkend en had ik goede contacten. Maar mijn privéleven was op zijn zachtst gezegd onconventioneel. Vrienden begonnen me te vertellen hoe Jezus hun leven veranderd had. Toen ik weer in Rome kwam, begonnen vrienden daar ook al over Christus. Ze

nodigden me uit voor een „charismatische gebedsbijeenkomst.” Ik begreep niets van wat er allemaal gebeurde, maar ik vond het prettig en ben er nog verscheidene keren heen geweest.

Ik herinnerde me een eerdere aanbeveling en kocht een Bijbel. Ik begon erin te lezen. Ik las hem zo intens dat ik er geheel door in beslag werd genomen. Ik ontdekte dat Jezus een man was zoals ik, maar dat Hij tegelijk de enige weg tot de God de Vader was. Toen ik dit begreep, heb ik op een avond in mijn flat in Rome een lijstje gemaakt van alles wat voor mij van waarde was en heb dat toen aan Jezus overgegeven en Hem gevraagd mijn leven over te nemen. ●

bestond. En als men gelooft, dan moet men daar ook naar handelen.” Ik schreef over de busreis naar en de wandeling door Salzburg. Tenslotte schreef ik dat we nog vijf dagen in Oostenrijk zouden blijven, en als hij wilde, kon hij ons nogmaals onderzoeken. Ik hoorde niets meer van hem. Ik denk dat hij niet zo onder de indruk was als zijn Zwitserse collega over mijn gebroken enkel. De laatste geïllustreerde in Jezus en is blij met zoveel bewijzen dat Jezus nog steeds leeft.

Op de dag van die busreis verloor ik mijn evenwicht doordat ik een klap kreeg van een zwenkdeur toen ik een café uitkwam. Ik kwam met mijn gewonde been naast de stoep op het trottoir terecht. In plaats van dat ik viel, zoals je zelfs met een gezond been zou verwachten, voelde het been aan als een steen pilaar en bleef het stevig staan. Sindsdien had ik een soort ontzag, omdat het leek alsof God had ingegrepen toen de duivel de zaak opnieuw probeerde te breken.

Nadat we weer in Engeland terug waren en ik weer een normaal leven leidde – autorijden, en zelfs met een ladder op het dak klimmen – zag ik op een gegeven moment mezelf in een lange spiegel. Het viel me op dat ik een klein beetje mank liep. Mijn eerste gedachte was: „Wees blij dat je weer alles kunt doen! Die mankheid zul je verder wel houden.” Ineens realiseerde ik me waar die gedachte vandaan kwam. Ik zei: „Nee! Mijn God doet geen half werk.” Meteen schoot me de bijbeltekst te binnen: „De Here zal het voor mij voleindigen” (Psalm 138:8). De volgende dag liep ik niet meer mank. Sindsdien heb ik zonder problemen heel wat gelopen, geklommen en zelfs over rotsen en keien geklauterd. ●

Pas op voor de leugen

Helen: We zaten in de lounge na het avondeten, toen we merkten dat er aan de bar luide, onprettige, grove taal werd gebezigd. Het liep bijna uit op een vechtpartij. Er hing een slechte sfeer. Plotseling voelde ik pijn in mijn dij, en ik voelde mijn been krachteloos worden. Met grote moeite kon ik onze slaapkamer bereiken. Toen ik recht overeind stond met mijn benen tegen elkaar, leek mijn linkerbeen ongeveer zeven centimeter langer dan mijn rechterbeen, zodat ik óf mijn linkerknie gebogen moest houden, óf op mijn rechtertenen moest lopen. Toen ik op de rand van mijn bed zat, bleek het niet mogelijk mijn knieën gelijk te houden, doordat mijn ene knie zeven centimeter voor de andere uitstak.

De gedachte kwam in me op: „Zie je nou wel, idioot! Je hebt je heup ontwricht, en je zit nu pas echt in de problemen!” Ik liet het aan David zien, en hij bad tegen de verleiding van ongeloof. We probeerden weer op Gods beloften en de genezing door Jezus te gaan staan, en we gingen naar bed. De volgende ochtend was alles weer normaal. Wat een absoluut meetbaar effect leek te zijn, was niets anders dan een leugen van de duivel om ons aan God te laten twifelen. Het zou immers heel makkelijk geweest zijn om te zeggen: „Het was niet blijvend,” of: „Het bleek achteraf helemaal niet genezen te zijn.”

Het was een hele schok voor me toen ik voor het eerst mensen tegenkwam die geen Kerst vierden. Ik was met de kerk opgegroeid en voor mij leek het normaal dat iedereen op een of andere manier christen was. Ik kon moeilijk vatten dat sommigen niet in Jezus geloofden.

Maar de dingen van deze wereld hadden een grote aantrekkingskracht op mij. Op mijn twaalfde begon ik te roken en later ook te drinken. In het laatste jaar van de middelbare school waren drugs je van het. We rommelden met wiet en hasj.

Na de middelbare school kreeg ik een baantje bij een plaatselijk TV-station. Daar ik zelfstandig woonde en ver van huis was, hoefde ik niet naar de kerk te gaan. Dus ik maakte me geen zorgen, behalve als ik weer een weekend flink had gedronken en drugs gebruikt en ik wat tot rust wilde komen. Dan ging ik naar huis, bezocht mijn ouders en ging met hen mee naar de kerk. Voor mij was dat „weer menselijk worden.” Een paar jaar later ging ik weg bij de omroep en ging ik in een nachtclub werken die „Ark van Noach” heette. Een toepasselijke naam, aangezien het er vol zat met mensen die zich als dieren gedroegen.

De moeder van Mavis had daar destijds de leiding. In feite hadden Mavis en ik weinig gemeen. We kwamen uit volkomen verschillende milieus. Zij kwam uit een gebroken gezin en had weinig of geen kerkelijke achtergrond. Ik woonde op mezelf in de

binnenstad van Prince Albert en ik voelde me eenzaam. Op een avond ging ik met Mavis mee naar haar woning. Daarmee begonnen we een relatie. Al binnen een paar weken leek het zinloos dat ik mijn eigen woning aanhield, omdat ik toch altijd bij haar zat.

BRETT: Mijn moeder richtte zich meteen op Mavis. Zij beschouwde haar als haar opdracht. Mijn moeder nam haar mee naar gebedsbijeenkomsten. Iedereen wist dat mijn moeder „wedergeboren” was en veel over de vloer kwam bij zogenaamde „charismatische” mensen. De rest van ons gezin interesseerde dat niet zo, zolang ze ons maar met rust liet. Normaal bad ze alleen voor ons, en vooral voor mij, omdat dat gezien mijn levensstijl nodig leek.

Op een dag bad een charismatische Anglicaanse priester voor Mavis, en toen ze thuiskwam, was ze helemaal veranderd. Ze wilde me vertellen wat er allemaal met haar gebeurd was. Ik dacht: „Ik ben met de kerk opgegroeid, en nu wil zij mij over Jezus vertellen?”

MAVIS: Geloof me, ik was ontzettend radicaal. Ik voelde me als de apostel Paulus op weg naar Damascus. Jezus kwam in mijn leven als een leeuw. Het was

indrukwekkend!

Brett: Ze was behoorlijk fanatiek geworden. Ze liep, sprak, at, sliep en dronk met Jezus. Ik werd er gek van. Eerst was ze een liefdevol iemand, maar nu hield ze van iedereen, en dat doet ze nog steeds. Ik was onder de indruk van haar extroverte liefde. Ik kon de verandering in haar leven zien. Zelfs tijdens haar werk in de nachtclub sprak ze over Jezus terwijl ze de mensen drankjes serveerde. Ik was bang dat ze er problemen mee zou krijgen.

Ik had nog nooit gehoord van de Doop in de Heilige Geest. Ik vond dat bijbellezen alleen iets voor dominees was, en daarom besteedde ik daar zelf niet veel tijd aan. Ik had dan ook geen idee van dat soort dingen. Ik dacht dat Mavis echt gek geworden was!

Onze relatie begon achteruit te gaan. Niettemin trouwden we en we begonnen

naar de kerk te gaan. Mij leek dat netjes. Mavis ging naar de kleine charismatisch-Anglicaanse dienst, ik naar de meer traditionele.

Ik had een vrij sterk gevoel voor wat goed en fout was. Het was me duidelijk dat een goede vader en echtgenoot zijn gezin mee naar de kerk moest nemen. Omdat ik jong en redelijk intelligent was, werd ik in de kerkeraad gekozen. Toen mijn ambtsperiode erop zat, ging ik met Mavis mee naar haar kleine kerkje. Ze gaven daar om me en behandelden me goed; het waren goede mensen.

Ik werkte al twee jaar in de gevangenis en had weinig contact met andere mensen. Twee dagen na mijn 24ste verjaardag hadden de voorganger en ik een gesprek. Nadat we een poosje hadden zitten praten, baden we samen.

Opgegroeid in een gebroken gezin

Mavis: Zoals Brett al zei, kom ik uit een wat minder gunstige buurt, waar genoeg vertier was. Ik kom uit een gebroken gezin met een alleenstaande moeder. Mijn vader vertrok toen ik vijf was. Er werd nogal wat alcohol gebruikt en ik ben vele jaren lang zowel lichamelijk mishandeld als seksueel misbruikt.

Uiteindelijk verhardde ik, en ik had allerlei seksuele relaties. Ik wist niet wat liefde was, hoewel ik er voortdurend naar zocht. Op mijn vijftiende raakte ik in verwachting. Eerst dacht ik erover om het kind af te staan voor adoptie, maar na de geboorte besloot ik hem toch te houden. Ik ben daar erg dankbaar voor.

Bob is onze enige zoon. Hij is een prachtkerel, en we houden veel van hem. Ik moest van school om hem op te voeden. Toen leerde ik Brett kennen. We genoten van elkaars gezelschap, en omdat we er toch dezelfde levensstijl op na hielden, besloten we te gaan samenwonen.

Bretts moeder toonde me iets nieuws: onvoorwaardelijke liefde. Ze vertelde ook van Jezus, maar bovenal gaf ze me gewoon liefde. Op een avond nam ze me mee naar een gebedsbijeenkomst, en ik gaf mijn leven aan Jezus. Toen ik een paar weken later alleen naar een bijeenkomst in een klein kerkje was gegaan, heb ik voor me laten bidden en ontving ik de Doop in de Heilige Geest.

Toen ik thuiskwam, begon ik Brett onmiddellijk te vertellen dat ook hij God nodig had. Het kostte hem tijd – tweeënehalf jaar – voordat ook hij bereid was zijn leven aan Jezus te geven.

Spannend leven

In de wereld van vandaag is het niet ongevoel dat kinderen de prijs betalen omdat hun ouders hun zelfgerichte grillen en wensen naleven. Mavis Watson was zo'n kind. Nu vertelt ze anderen over haar ervaringen met Gods diepe genezing en hoe Hij haar een nieuw en spannend leven heeft gegeven. Helaas is het niet ongevoel dat een echtpaar huwelijksproblemen krijgt, maar in dit geval liep het niet op een ramp uit. Zij helpen nu anderen met hun problemen.

Ik bad het „zondaarsgebed” en vroeg Jezus om de Heer van mijn leven te worden.

Een paar maanden later sleepte Mavis me mee naar een diner van de Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI). Enkele mensen begonnen te spreken over de doop in de Heilige Geest. Natuurlijk wist ik daar alles van door Mavis. Ik was niet zo fanatiek als zij, maar doordat ik Jezus in mijn leven had uitgenodigd, begon ik langzaam te veranderen. Aan het eind van de bijeenkomst ging ik naar voren voor gebed en ontving ik de doop in de Heilige Geest.

In bepaalde opzichten leek het wel of ik een dubbelleven leidde. Eén op het werk en één onder christenen. Zodra de kerkdienst voorbij was, leek het wel of ik weer naar „normaal” terugschakelde – met roken en soms drinken. Ik heb trouwens problemen in de borst overgehouden van het roken. Maar op een FGBMFI-diner vertelde een spreker eens hoe God dat soort dingen van hem afgenomen had. „Man, man,” dacht ik,

Brett Watson is al vijftien jaar gevangengehouden. Hij is een talentvolle muzikant, en hij gebruikt dat om God te dienen. Hij is de leadzanger van een gospelrock/blues-band genaamd „Last Call”. Hij is lid van het chapter Prince Albert van de FGBMFI. Brett en zijn vrouw Mavis hebben één zoon, Bob.

„Ik heb Jezus aangenomen en ik knok nog steeds tegen zulke dingen.”

Na de bijeenkomst vertelde ik hem hoe ik zijn getuigenis gewaardeerd had, maar ik zei dat ik er wat moeite mee had. Hij bad met me, en God bevrijdde me ter plaatse van het roken. Het leek net of ik nog nooit gerookt had. God zorgde er ook voor dat ik het niet vergat. Twee dagen later hielp ik een vriend met het schilderen van zijn huis. Op een gegeven moment pauzeerde hij even om een sigaret te roken. Uit gewoonte nam ik er ook een. Maar ik had hem nauwelijks aangeraakt of ik voelde me zo ziek als een hond. Toen ik de sigaret weglegde, voelde ik me meteen beter. Toen realiseerde ik me dat ik inderdaad van het roken af was.

In de loop der jaren begon ik mijn muzikale talenten te gebruiken voor lofprijzing. Nadat ik in 1984 lid was geworden van de FGBMFI, begon ik op hun bijeenkomsten te zingen.

Ik was nog steeds niet consequent in mijn wandel met God. Volgens mij moet Hij het moe worden zijn. In 1987 ging het niet zo goed tussen Mavis en mij. Ik had zelfs een verkeerde relatie laten ontstaan met een andere vrouw, waarvan ik mezelf wijsmaakte dat we alleen maar goede vrienden waren. Die zomer ging ik op bezoek bij een goede vriend die voorganger was in British Columbia. Door hem toonde God me dat ik fout zat. Hij verbrak me en herstelde me. Gehoorzaam nam ik weer mijn bijbelse plaats in als de geestelijke leider van ons gezin.

Mavis: Op een of andere manier leek het of ik een van Bretts ergste vijanden was geworden. Hoewel hij Jezus in zijn leven had toegelaten, had hij Hem nooit als Heer geaccepteerd. Hij wilde de leiding niet geheel uit handen geven. Dat betrof ook onze relatie en ons gezin.

Brett: Die zomer had ik ergens mijn trouwring afgedaan en ik kon hem niet

meer terugvinden. We zochten overal maar konden hem niet vinden. Ik zei: „Nou, als ik me weer als echtgenoot ga gedragen, zal ik mijn trouwring weer terugvinden.” Ik wist niet hoe profetisch die uitspraak zou blijken te zijn. Toen ik op de dag dat we zes jaar getrouwd waren, terugkwam uit British Columbia, beleed ik haar hoe stom ik was geweest en vroeg ik haar om vergeving. Ze was bereid me te vergeven.

Diezelfde dag vond ik mijn ring op onze keukenkast. We hadden overal gezocht, en daar lag hij, open en bloot. Voor mij was dat een teken van God. Tenslotte was ik bereid om hulp te aanvragen. Met toestemming van onze bisschop gingen we naar een nieuwe kerk, waar de voorganger en zijn vrouw ons begeleide.

Een paar maanden lang gingen we elke donderdagavond naar hen toe voor een gesprek. Met hun hulp herstelde God ons huwelijk en ons gezin. Eerst lieten wij ons door God bedienen, maar met Kerst sloot ik me bij het koor aan en kwam ik weer in de muziekbediening.

In die tijd werkte God aan al onze gezinsleden, ook aan Bobby. Voor mij was Jezus niet meer alleen maar mijn Heiland, Hij was mij Heer. Ik begon in de Bijbel te lezen en naar bijbelstudies te gaan.

In 1988 moest ik geopereerd worden. Zonder dat ik het wist, dachten de artsen dat ik kanker had. Een week voordat ik geopereerd zou worden, gingen we naar de FGBMFI-conventie in Regina. Tot dan toe had ik er niet veel over nagedacht, totdat een vriend zei: „We hebben voor je gebeden!” Toen drong het tot me door! Ze zouden me in slaap brengen en me opensnijden! Toen ging ik naar voren voor gebed. Ik vroeg of God me wilde bevrijden van de angst voor die operatie. In een latere bijeenkomst vroeg ik om gebed voor genezing. God deed het allebei. Ik werd geopereerd, maar ze vonden geen kanker.

Mavis: Ze vonden aan aantal kleine steentjes in een zakje met vloeistof. De chirurg was ontzettend verbaasd. Hij is een specialist, maar zoiets had hij nog nooit gezien. Ze waren er absoluut van overtuigd dat Brett kanker had.

Brett: Op vele momenten in de loop der jaren was God er steeds en toonde Hij mij steeds zijn liefde. Bovenal dank ik Hem voor de prachtige vrouw die Hij me gegeven heeft en hoe zij mij altijd liefhad en me bijstond, en voor onze zoon Bob. ●

Christian Marye
Malaunay, Frankrijk

Alcoholisme en bitterheid

Veranderd in vreugde en vertrouwen

Bevrijd van de ellende van het verleden, ben ik nu directeur van een beroepsopleiding en voorzitter van het FGBMFI-chapter Rouen. We helpen jongelui, van 16 tot 26, om hun diploma te halen en bemoedigen hen bij het plannen van hun toekomst.

Het is prachtig om jongelui te helpen, vooral omdat mijn eigen jeugd zo verschrikkelijk was. Mijn ouders dronken veel en vochten vaak, waarbij ze elkaar uitscholden en bedreigden. Ik heb gezien hoe mijn vader op de grond lag, met een mes door zijn hand heen. Ik heb mijn moeder op het balkon zien staan, klaar om te springen. Ik moest voor mijn jongere zusje zorgen. Het leven was een hel voor ons. Ondanks de mogelijkheden die er in het gezin waren, maakte de alcohol alles kapot. We leefden in de misère, waren armelijk gekleed, en we kregen maar zo'n twee keer per week een goede maaltijd.

Op school werden we door de anderen afgewezen omdat onze ouders „die dronke-

lappen” waren. Daardoor werd ik hard en opstandig tegenover de maatschappij. Tegenover ons huis stond een grote kerk. Zo nu en dan hadden ze daar een feest voor de kinderen uit de buurt. Ze hadden er goed eten, maar wij waren er niet welkom. Mijn halfbroer daarentegen woonde bij mijn grootmoeder. Hij had een racefiets, reisde veel en was goed gekleed. Toen mijn grootmoeder (van moederszijde) de toestand zag waarin wij leefden, regelde zij dat we bijbellen kregen in een protestantse kerk. Midden in de vertwijfeling van het leven zag ik een lichtstraal in het duister. De vrijdagavonden waren het ergst, omdat mijn vader dan zijn loon uitbetaald kreeg en

Mijn grootmoeder wilde iets beters voor ons

zijn weekendfeesten begonnen.

Ongelukkigerwijs begon ik op mijn vijftiende net zo te leven als mijn ouders, en op mijn negentiende leefde ik meer op straat en in bars dan thuis. Van tijd tot tijd herinnerde ik me wat ik in die bijbellen had geleerd, en ik riep dan uit tot God: „Ben ik nog ergens goed voor? Jezus, is er een toekomst voor me? Geef me alstublieft een vrouw waar ik een gezin mee kan opbouwen en kan leren wat liefde is.”

Terwijl ik diep in de put zat, hoorde God mijn gebed en antwoordde. Hij gaf me een prachtige, goed-katholieke vrouw. Zij leerde me als een normaal mens te leven, zonder alcohol, en om God aan te nemen. Het moet wel van God geweest zijn dat zo'n meisje van een man als mij hield.

Op papier was ik protestant en zij katholiek. Zodoende deden mijn ouders hun uiterste best om onze relatie kapot te maken. Daarbij vonden ze ook dat zij te goed voor mij was. Zij was erg recht-door-zee en hield er een gezonde levensstijl op na. Mijn ouders probeerden zelfs om haar aan mijn halfbroer te koppelen om haar van mij weg te krijgen. Maar dankzij haarzelf en haar ouders trouwden we uiteindelijk toch.

Tien jaar gingen voorbij. Wij waren religieus, maar dat was alles, totdat ons vierde kind kwam. Mijn vrouw was erg ziek en kon de huishouding niet doen. Degene die de leiding had over de huishoudelijke hulpen die we kregen, was een toegewijde christen, en zij sprak met ons over God. Wij geloofden in God, maar Hij was ver weg en onze relatie met Hem bestond alleen uit de traditie van de religie. Zij had het over een klein kerkje in Normandië, een groep van 40 mensen. Het klonk interessant, en dus gingen we er eens een kijkje nemen. Die mensen bleken zo vol van liefde te zijn dat we er al gauw weer heen wilden.

In dat kerkje gaven we ons leven aan

Jezus Christus en begonnen we een geheel nieuwe levende relatie met God. Bovendien werden de problemen van mijn vrouw genezen ze beviel zonder complicaties.

Een paar maanden na de geboorte zeiden de artsen ons dat de heup van ons dochtertje niet op zijn plaats zat, en ze zetten haar in het gips om het te corrigeren. Toen zeiden ze dat ze speciaal ondergoed moest dragen om haar benen van elkaar te houden. Dat zat niet prettig en maakte dat ze voortdurend hilde. Omdat we haar niet wilden kwellen, deden we haar dat ondergoed niet aan. In plaats daarvan vroegen we vrienden in de kerk om voor haar te bidden. God genas haar! Toen we een paar maanden later met haar naar de specialist gingen voor een controle, maakte hij een röntgenfoto. Hij zei dat het goed met haar ging en dat ze dat speciale ondergoed niet meer hoefde te dragen. Voor ons was dat een bevestiging dat ze inderdaad genezen was, want ze droeg het toch al niet meer.

God heeft zo veel voor ons gedaan. Hij genas de vele verwondingen die de eerste jaren van ons huwelijk waren ontstaan, en Hij maakte ons weer tot een gezin. Hij bracht stabiliteit in onze financiële situatie. Hij genas mij van een lastige huidaandoe-

Een nieuwe baan

Omar Viera, Slowakije

Toen ik voor een nieuwe baan solliciteerde, was het eerste wat ik zei: „Ik ben christen.” Ik gaf hem een exemplaar van het blad *Stem* en legde uit dat de enige manier waarop ik zaken kon doen, Gods manier was. Hij bladerde de *Stem* door en glimlachte. „Ik heb van de Full Gospel Business Men's Fellowship International gehoord en ik heb de oprichter, Demos Shakarian, gekend.” Hij vroeg me om terug te komen voor een tweede gesprek. Daar vertelden ze me dat ze een nieuwe afdeling aan het opzetten zijn en dat ik hun vertegenwoordiger voor Latijns-Amerika zou worden. Ik kreeg een auto van de zaak en twee medewerkers.

Om STEM te bestellen

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:
Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel. 078-6152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIE:
FGBMFI STEM
Postbus 49
B-3000 Leuven-3
Tel. 016-207944
Prijs per jaar: BF 270

ning aan mijn schouder, en hij bevrijdde mij van de alcohol. Sinds die tijd heb ik altijd goede banen gehad. Tot dan toe zaten de ellende en de schuldgevoelens me altijd in de weg. In de loop van de jaren ben ik tweemaal mijn baan kwijtgeraakt, maar beide keren zorgde God ervoor dat in een nieuwe baan kreeg. Thans kan ik Hem dienen als directeur van het centrum voor beroepsopleidingen.

Maar het leven heeft ook uitdagingen gekend. Zo werkte ik een tijdje als zelfstandig handelaar en ben toen failliet gegaan. Zelfs toen was God bij me en hielp Hij me er doorheen.

Twee mensen in onze gebedsgroep kenden de FGBMFI en nodigden mij uit voor een bijeenkomst. Uiteindelijk werd ik mede-oprichter van een nieuwe afdeling in Rouen. Ik was vroeger altijd iemand „van de straat.” Maar dank zij Jezus ben ik nu een „kind van God”.

Hij heeft mijn leven evenwichtig gemaakt en het een doel gegeven. Hoewel we net als ieder ander in deze wereld leven en soms moeilijke tijden meemaken, weet ik dat ik niet alleen ben. Als de stormen komen, houdt de Heer mij in zijn liefdevolle armen. In mijn jeugd vocht ik vaak alleen. Nu is Jezus met mij en kan ik mijn hoofd ophouden. Het staat allemaal in de Bijbel (Romeinen 8:35): „Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid of vervolging of honger, of naaktheid,...” en in vers 38: „Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.” Ik ben zo dankbaar voor wat Hij heeft gedaan voor mij en mijn gezin. ●

EEN PERSOONLIJKE RELATIE

Bij het lezen van het blad *Stem* heeft u zich misschien afgevraagd of u ook zo'n relatie met God zoudt kunnen krijgen als waarover hier verteld wordt. Om die te krijgen, moet u het volgende doen.

EN NU?

1 Erken tegenover God dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet als Heer van uw leven te eren, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. „Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods” (Romeinen 3:23).

2 Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw vroegere zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. „Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen” (Lukas 13:3).

3 Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op zich heeft genomen opdat u vergeving van God zou kunnen ontvangen. „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Johannes 3:16).

4 Belijd dat u Jezus wilt aannemen als uw Verlosser en Heer van uw leven. „Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden” (Romeinen 10:9).

Als u hier zorgvuldig over hebt nagedacht en u wilt deze belangrijke stap nemen, bid dan hardop het volgende: „Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en dat ik daardoor op weg ben naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus, Uw Zoon, gestorven is voor alle zondaars, mijzelf inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus mijn Verlosser en de Heer van mijn leven is, en ik dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw er nu op dat U me helpt om zo te leven als U het wilt.”

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u geaccepteerd heeft. Gevoelens zijn veranderlijk, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften (Romeinen 10:3). Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus (Mattheüs 10:32). Neem dagelijks de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen (1 Petrus 2:2; Psalm 37:4; Romeinen 8:14). Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen hebt genomen, laat ons dat dan graag weten.

ALS U CONTACT WILT OPNEMEN MET HET STEM-TEAM

Nederland: FGBMFI Nederland, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161; fax 040-2300163; e-mail hahhn@worldaccess.nl • België en andere landen: FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel. (0032)(0)16 207944; fax (0032)(0)16 207931; e-mail 100444.1300@compuserve.com

- Ik wil u meedelen dat ik besloten heb om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje *Nu u Christus hebt ontvangen*.
- Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.
- Zend mij a.u.b. nadere inlichtingen over het lidmaatschap van de FGBMFI.

Naam en adres (in blokletters s.v.p.):

Niet altijd zoals je denkt

Bert Sture,
Noord-Yorkshire, Engeland

In 1950 heb ik bij een motorongeluk mijn scheenbeen, mijn kuitbeen en mijn heupbekken gebroken. Daardoor was ik midden jaren zeventig behoorlijk invalide en had ik artritis in mijn heupen, mijn knieën en mijn enkels. In 1976 ben ik met mijn inmiddels overleden vrouw Pauline en onze jongste zoon, Tim, ter gelegenheid van onze zilveren bruiloft naar Toronto geweest.

Mijn broer, David, was daar destijds voorganger in een kerk, en hij heeft met mij gebeden voor genezing. De pijn van de artritis was onmiddellijk weg. Tijdens die vakantie maakte ik ook kennis met de *Full Gospel Business Men's Fellowship International* (FGBMFI). Het jaar daarop hoorde ik van de eerste conventie voor Groot-Brittannië en Ierland, in Glasgow. Daar ben ik heen geweest, en korte tijd later werd ik voorzitter van het chapter Bradford (Yorkshire). Daarna volgden vele jaren met spannende gebeurtenissen in de Fellowship. Uiteindelijk verhuisde ik negen jaar geleden naar Ripon in Noord-Yorkshire.

Mijn vrouw, Pauline, was altijd een grote steun voor me. Kort nadat ze in 1991 naar de Heer was gegaan, maakte Hij me op een nacht wakker met de overtuiging dat Hij me een nieuw begin zou geven en dat Hij een nieuwe vrouw voor me had. Dat had alleen Hij kunnen doen! In 1992 werd Ann mijn vrouw en zij is nu voortdurend mijn metgezel en bemoediging.

De laatste paar jaar begon ik weer een terugkerende artritispijn in mijn rechterheup te krijgen. Maar ik bood daar weerstand tegen en stond op Gods Woord voor mijn

genezing. Telkens als ik de pijn voelde, namen Ann en ik er in de naam van Jezus gezag over en de pijn verdween. Telkens als hij terugkwam, baden we ervoor, maar hij bleef terugkomen. Daar ik in 1976 zo wonderlijk genezen was, wist ik dat de Heer meer dan in staat was om het weer te doen. Op FGBMFI-bijeenkomsten werd er voor me gebeden, maar op een of andere manier werd ik niet genezen op de manier zoals destijds in Toronto. In januari 1995 moest ik naar de huisarts voor mijn jaarlijkse onderzoek. Toen hij me vroeg hoe ik me in het algemeen voelde, zei ik: „Heel goed, afgezien van die terugkerende pijn in mijn heup.” Hij maakte een afspraak voor een röntgenonderzoek in een plaatselijk ziekenhuis. Toen de uitslag kwam, kreeg ik te horen dat het gewricht ernstig was aangetast, zowel aan de kant van het dijbeen als die van het bekken. Hij zou me doorsturen naar een chirurg in het streekziekenhuis in Harrogate. Terwijl wij in de behandelkamer wachtten, belde de huisarts de assistente van de chirurg om te informeren naar de wachtlijst voor een onderzoek. Die bleek zes tot zeven maanden te zijn.

Thuis baden Ann en ik voor de situatie. Kort daarna kreeg ik een oproep voor over drie weken! De chirurg onderzocht me en vroeg me om de pijn te omschrijven. Dat deed ik zo goed mogelijk. Toen hij de foto had bekeken, zei hij: „Ik denk dat u de situatie wel begrijpt.” Ik vertelde hem dat ik in 1976 op gebed was genezen – later kwam ik erachter dat dat ook in mijn medisch dossier was vermeld. Hij gaf me een maand om te beslissen of ik me al dan niet zou laten opereren. Gedurende die tijd baden Ann en ik om de leiding van de Heilige Geest. We

voelden dat het goed was om door te gaan.

Op 12 juni werd ik in het ziekenhuis opgenomen. De volgende dag werd ik geopereerd. De operatie bleek volledig geslaagd te zijn, en twee weken later mocht ik naar huis. Ik liep op twee krukken en kon weer alleen de trap op. Er waren me nogal wat beperkingen opgelegd. Ik moest op mijn rug slapen, mocht niet bukken, moest op een hoge, harde stoel zitten... Geleidelijk aan ging het beter en ging ik meer lopen. Ann had gebeden dat het goed weer zou zijn tijdens mijn genezingsperiode, en we hadden een prachtige zomer! We hebben inderdaad een goede God die in al onze behoeften voorziet!

Ik ben me zeer bewust geweest van Zijn aanwezigheid, vooral toen ik in het ziekenhuis lag, en in de tijd dat ik in de tuin zat te rusten, te lezen en te schrijven. De volgende afspraak voor onderzoek was op 9 augustus, en ik hoopte dat ik als passagier in de auto mocht zitten. Tot mijn aanvankelijke teleurstelling werd de afspraak uitgesteld tot 15 augustus. Ik had het idee dat de Heer zei: „Wees gerust,” en daardoor vrolijkte ik weer op.

Op 15 augustus ging ik naar het ziekenhuis, en men zei dat het nu negen weken na de operatie was en dat er daarom eerst een röntgenfoto gemaakt moest worden voordat ik bij de specialist kwam. De specialist vroeg me voor te doen hoe ik liep, en hij vroeg hoe ik me voelde. Toen ik zij dat het goed ging, zei hij tot mijn verrassing en vreugde: „Alle beperkingen zijn nu opgeheven. Ga uw gang, maar gebruik wel uw gezond verstand.” We bedankten hem en zeiden dat veel mensen voor me gebeden hadden, en ook voor hem tijdens de operatie. Hij bedankte ons daarvoor. Op 31 augustus begon ik weer auto te rijden, en nu loop ik zonder enig hulpmiddel, behalve dat ik voor lange wandelingen een wandelstok gebruik.

God is zo goed voor me! Ik heb geleerd dat Hij niet altijd geneest op de manier zoals wij dat graag willen. Bovenal heb ik op een heel reële manier geleerd dat Hij aan mijn zijde gaat en me niet in de steek laat. De Heer is mijn helper. ●

Bert & Ann

WIE ZIJN WIJ?

De *Internationale Gemeenschap van Volle-Evangeliezakenlieden* (Full Gospel Business Men's Fellowship International, FGBMFI) is een internationale gemeenschap van christenzakenlieden, met als doelstellingen:

1 Mannen tot God te roepen door te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de hedendaagse wereld, door middel van de boodschap van het totale evangelie voor de totale mens.

2 Mannen overal ter wereld de gelegenheid te bieden voor christelijke gemeenschap onder de ene banier van hun ervaringen in Jezus Christus, en hen op te bouwen zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken kunnen teruggaan. De FGBMFI is zelf geen kerk of secte. Zij heeft dan ook geen voorgangers of priesters en richt ook geen kerken op.

3 Een grotere mate van eenheid te bevorderen onder alle christenen.

STEM No.973

Dit is één van de 28 talen waarin het blad *Stem* door het internationale kantoor van de FGBMFI wordt uitgegeven. Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel.: (0032)(0)16 207944; fax: (0032)(0)16 207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com

PUBLICATIES Hoofdredacteur: Blair Scott, E-Mail: 100444.1300@compuserve.com
Directie internationale publicaties: Jerry Jensen, Blair Scott. – **Assistent:** Donato Anzalone.
Layout: Jared Scott. – **Art:** Jean-Claude Duviella.
Redacteur Nederland en Vlaanderen: Huug Hahn, tel. (0031)(0)40 2300161, fax (0031)(0)40 2300163, e-mail: hhahn@worldaccess.nl